

Morgan Larsson

Az utolsó szög

Koporsókészítés
svéd módra

Fordította
PAPOLCZY PÉTER

Morgan Larsson

Az utolsó szög
Koporsókészítés
svéd módra

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Morgan Larsson: *Kistbyggarna*
© Morgan Larsson
First published by Pirat Förlaget, 2019

Hungarian edition published in arrangement with Partners
in Stories in conjunction with Livia Stoia Literary Agency

Hungarian translation © Papolczy Péter, 2020

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

ISBN 978 963 293 164 7

Felelős kiadó: Dian Viktória
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Szerkesztette: Molnár Eszter
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 139. esztendejében, 2021-ben.
A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.
Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató
www.gyomaikner.hu

Készítse el saját koporsóját!

Nyári idill, egzisztencialista kézművesség. Nem kell más, mint egy kis nyitottság, egy csipet barkácskedv és a hajlandóság arra, hogy augusztusban két hétig hét társával osztozzon egy házon egy szép svéd szigeten.

Semmilyen előzetes ismeret nem szükséges, a tanfolyamvezető segédkezet nyújt az első kalapácsütéstől az utolsó szögig a koporsóban.

Az ételeket közösen készítjük, és vannak további kikapcsolódási lehetőségek, fürdőzés, szauna, pétanque, tollaslabda, erdei séták... csak hogy néhányat említsünk.

Helyszín: **Lövensö**

Időpont: **augusztus 2–16.**

Ha további tájékoztatást szeretne kapni,
írjon pár sort magáról,
és írja meg, miért szeretné elkészíteni saját koporsóját.
Korlátozott számú hely áll rendelkezésre,
várom mielőbbi jelentkezését!

E-mail: **koporsokeszitok@gmail.com**

Örömmel látom!

Samuel Miller

szervező és tanfolyamvezető

Az öreg faóra szerint húsz perccel múlt éjfél. Elreppent az este. Milyen sokszor látta Samuel Miller kisfiúként, ahogy a nagyapja este felhúzza ezt az órát! Fehér atlétatrikóban, fehér, hosszú szárú gatyában és frissen tömött pipával a szája sarkában mindig ezzel zárta a napját lefekvés előtt.

Most már ő maga volt annyi idős, mint a nagyapja, amikor elhunyt, hetvenkét éves, és emlékezett, micsoda alaposág jellemezte az óraszertartást, mintha maga az idő is leállhatott volna, ha az órát elmulasztják felhúzni. És le is állt. Legalábbis a nagyapja számára. Álmában halt meg egy zord novemberi éjszakán.

A tor alatt a nagymama elmondta, már előző este érezte, hogy valami nincs rendjén. Nagyapa ugyanis nem húzta fel a faliórát lefekvés előtt. Nagymama nem emlékezett, hogy ez korábban valaha előfordult volna.

Nagyapa másnap reggelre mindenesetre meghalt, és az óra mozdulatlan mutatója négy óra huszonnégy perccen állt. Nagymama megingathatatlanul hitte, hogy ez volt férje halálának pontos időpontja.

Samuel kupacba rendezte az előtte heverő leveleket a tölgyfa asztalon. A bő negyven jelentkezőből a koporsókészítő tanfolyamra (nem is mert remélni ennyit) kiválasztott nyolcat. Időigényes munka volt, de most már végzett vele. Kicsit beljebb

tolta a kupacot, hogy elférjen új, fekete jegyzetfüzete. Nyikorogott a füzet gerince, amikor kinyitotta, hogy rövid összefoglalókat írjon a résztvevőkről.

Agnes és Tom, 71 és 74 évesek, meg a kutyájuk (Pamacs)

Tíz éve házasok. Nyugdíjasok. Agnes fiatalkorában gátfutó volt, és aztán nyugdíjig egész életében virágboltot vezetett. Tom az adóhivatalnál dolgozott. Örülnek, hogy új emberekkel fognak összebarátkozni, várják az asztalosmunkát. Agnes szerint (ő írta a jelentkezést) Tom ügyes kezű, és szeretnek főzőcskézni.

Lisa és Omar, mindketten 37 évesek

Gimis koruk óta együtt vannak. Lisa nővér egy hospice-ban, ahol naponta találkozik emberekkel a halál küszöbén. Azt reméli, hogy a koporsókészítés által közelebb kerül a betegek lélekállapotához. Omar visszavonult profi focista, elsősorban a feleségét kíséri.

Charlie, 34 éves nő, gazdasági tanácsadó

Tizenöt Londonban töltött év után tervez visszaköltözni Svédországba. Azt reméli, hogy egy kéthetes szakkör egy csapatnyi svédvel segít feléleszteni a „svéd társas érintkezés szabályainak” emlékét. A koporsókészítést „jellemformáló ráadásnak” tekinti.

Lars, 61 éves

Patyolatot vezet, színdarabokat ír és rendez. Nagyon érdeklődik a kultúra iránt. Saját jellemzése szerint korunk legnagyobb betegségének áldozata: *folyamatosan a fejünkben élünk*. Ki akarja tenni magát a valóságnak, saját kézzel akarja megalkotni a koporsóját, hogy emlékeztesse őt az elkerülhetetlenre. „Csak a halál küszöbén él az ember igazán” – írta a jelentkezésében.

Victor, 22 éves, diák

Művészetet és filozófiát hallgat az egyetemen. A tanfolyamot egyfajta kombinált nyaralásnak és művészeti projektnek tekintti, és nagyon kíváncsi, miféle „beteg elméknek jut eszükbe egy ilyen szakkörön részt venni”.

Gottfrid, 35 éves, kereskedő

Saját szavaival élve vidám kis faszi, aki „két legyet ütne egy csapásra”. Szembenézne saját általános halálfélelmével, és közben tanulna egy kis asztalosmunkát. Arról álmodozik, hogy igazi kétkezi ember legyen.

Samuel becsukta a füzetet, és hátradőlt. Reggel a kiválasztottaknak elpostázza a visszaigazolásokat és a kurzus adatait. Samuel Miller megkönnyebbült, de idegeskedni is kezdett. Végre véget ér a hosszú előkészület, de most már nincs visszaút.

ELSŐ RÉSZ

Titkok, vágyak, hazugságok

Gottfrid erősen, szinte görcsösen szorította a kormányt, és követte a kanyargó országutat a part felé. Normális esetben fejedelmien érezte volna magát egy ilyen pénteken, a tiszta kék égen ragyogott a nap, mint egy békebeli vakáción.

– Agyalágyult... – ismételte magában. – Idióta!

Késésben volt, már csak az hiányzott, hogy lekésse a kompot. Egy füllentésből néhány hónap alatt lódítás lett, és hogy ne váljon totális hazugsággá, megtoldotta még eggyel. Hazugsággal támogatott meg egy másikat. Maga is hallotta, hogyan hangzott.

Lassan végigsimította a feje búbját. A puha, fürtös haj érintése az ujjbegyei alatt általában lenyugtatta. Csak sajnos az utóbbi időben a haj mennyisége olyan radikálisan lecsökkent, hogy a mozdulat inkább tovább növelte a stresszt. Gyorsan levette a kezét.

– Spitzbergák. – Ezt mondta. Nem is nagyon tudta, hol van, de a neve alapján a wifijelen túl, olyan hely lehet, ahova egy kétségbeesett főnök repteti el az alkalmazottait egy válságértekezletre, hogy megmentse a céget. Legalábbis Simonénak így tálalta. A nő elkeseredett reakciója várható volt.

– De úgy volt, hogy most pár hétig a telket rakjuk rendbe. Hónapok óta ezt mondjuk!

A telket Simone még anyai nagyanyjától örökölte. Arról álmodozott, hogy felújítják, megint olyan legyen, mint a gyerekkorában. Gottfrid emlékezett az öröme az arcán, amikor megígérte neki, hogy segíteni fog. Simone magától értetődő-

nek vette, hogy Gottfrid ért hozzá, Gottfrid meg nem ellenkezett. Sőt. Amikor Simone kicsit maga alatt volt, fel tudta őt vidítani azzal, hogy szóba hozta a telket, és felvázolta, hogyan fogják együtt átalakítani. *Ezermesterem* – mondta ilyenkor Simone, és átölelte őt.

Igazság szerint Gottfrid még egy képet sem nagyon szögelt fel az életben. Egyetlen kézműves alkotással büszkélkedhetett: nyolcadikban faragott egy fakanalat, amit az anyja cipőkanálnak nézett.

A felmérést végző férfi azt mondta, hogy a házat megtámadta a nedvesség és a penész. Azonnal fel kell újítani, vagy a másik lehetőség, hogy lerombolják, és eladják a telket. Simone egyetlen percre sem tudott megbarátkozni ezzel a gondolattal. Ő azt szerette volna, hogy tavasszal járjanak ki hétvégéken, és újítsák fel. Gottfrid viszont azt mondta, jobb, ha nyárig kitolják a munkát, amikor egyszerre elmennek két hét szabadságra.

– Sokkal többel lehet végezni, ha az ember napokat dolgozik egyhuzamban, mint ha csak bele-belekap hétvégenként – hadovált, csak azért, hogy le ne lepleződjön hozzá nem értése a kétkezi munka terén. – Ha nyáron elvégezzük az alapmunkát, utána az őszi hétvégéken dolgozhatunk rajta.

Ettől aztán a két hét közös szabadság szentté vált Simone szemében. Végtelenül hálás volt, amiért végre talált egy férfit, akit érdekelték az ő álmai, e tekintetben eddig nem volt különösebben elkényeztetve. Simonénak keserves múltja volt a férfiakat illetően. Mind titkolózott, hazudott a szerencsejáték-szenvedélytől a hűtlenségig mindenről. Ezért aztán kifejlődött benne egy hazugságallergia, amire Gottfrid kénytelen volt módfellett odafigyelni.

– Azt mondtad, csak ittál egy kávét hazafelé, de a nyugta szerint ettél két linzert is. Mást is elhallgatsz? Megismerkedtél valakivel? Gottfrid, van valakid? – És jött az összeomlás, a könnyek és végül a bocsánatkérés.

Máskülönben csodás teremtés volt. Gottfrid tényleg imádta az ő Simonéját. Már önmagában csodának számított, hogy Simone őt választotta. Közismerten vonzó nő volt, míg kevesen állították ugyanezt Gottfridról. Simonénál valamivel alacsonyabb volt, kerekded, szemüveges, azonkívül gyorsan kopaszodott.

– Ez a haja utolsó nyara – mondta a fodrász. – Becsülje meg!

Barátai néha Costanzának hívták a *Seinfeld* kopasz szereplője után. Viccből, persze, de Gottfrid soha nem találta igazán viccesnek, ahhoz túlságosan találó volt. Valójában a saját nevét sem szerette különösebben, de mit tehet az ember, ha az egész család által imádott nagypapáról nevezik el? Kénytelen együtt élni vele.

Ilyen gondolatok cikáztak a fejében, miközben áthajtott a tájon a kormányon fehéredő bütykeivel. Amikor Simone megkérdezte, mennyi ideig lesz távol, azt felelte, nagyjából egy hétig – pontosan tudva, hogy a tanfolyam kétszer olyan hosszú.

– Egy hétig?

– Igen, talán kettőig.

– Megvesztél? Akkor a teljes közös szabadságunknak lóttak!

– Nem, kettő nem lesz. Egy hét lesz, szívem, ígérem.

Simone valamelyest megnyugodott.

– De ha mégis kettő lenne belőle, ne hidd, hogy meghaltam! Csak a főnök elrabolt minket.

Így próbálta oldani a feszültséget. Nagyon rosszul sült el. Azonnal visszakozott.

– Bocs, szívem, kilencvenkilenc százalék, hogy csak egy hét lesz.

Ennyi idő állt hát Gottfrid rendelkezésére, hogy a hazugságát igazzá tegye, és az legyen, amit a kedvese már így is hitt róla: ezermester.

* * *

Ugyanazon az úton, húsz kilométerrel arrébb Charlie ült egy piros BMW kabrióban. Fekete haja lobogott a szélben, nap-szemüvege csillogott. Az illető, akitől az autót átvette, elkésett

a reptérről, amin Charlie először bosszankodott, de a bosszúsága alábbhagyott, amikor meglátta a járművet. Ha az embernek elvesztett időt kell behoznia, tegye egy piros kabrióban, gondolta, miközben kilótt.

Charlie a jelentkezésben azt írta, hogy tizenöt londoni év után tervez visszaköltözni Svédországba. A fele igaz volt, tényleg ennyi ideig élt Londonban, hazaköltözését ellenben nem tervezte. Mi várja őt itt, amihez visszatérhet? Örökbe fogadó szülei már meghaltak, és annak sem lenne jelentősége, ha élnének. Elsősorban pont miattuk hagyta el annak idején az országot.

Charlie-t meglepte, mégis milyen sok érzést vált ki belőle a táj, amin áthajt. A zöldbe borult, nyári Svédország nem várt nosztalgiát ébresztett benne. A nyírfák, a széles rétek, a vadvirágok, a közönyös tehenek. Azon kapta magát, hogy fülig ér a szája. Már idejét sem tudta, mikor fordult ez elő utoljára.

Mobiljának rövid rezgése visszarántotta a valóságba. Angol nyelvű sms. *Megérkeztél?* Halkan szitkozódott. Utálta, ha úgy érezte, ellenőrzik. Utálta az alávetettséget. *Mindjárt* – válaszolta, majd a hátsó ülésre hajította a készüléket. Most már csak élvezni akarta a kocsiót hátralevő részét. Hamarosan vége. Hamarosan szabad lesz. Csak az a fő, hogy még egyszer, utoljára jól játssza ki a kártyáit.

Samuel Miller a napfényes parton nyugtalanul várta a résztvevőket. Előtte egy vödör behűtött pezsgő és egy kosár pohár állt. Úgy érezte magát, mint egy kisfiú az iskola első napján, jóllehet ő készült vezetni a tanfolyamot.

Nagy gonddal választotta ki a résztvevőket, de nem eltűzöttan nagy gonddal. Élete során azt már megtanulta, hogy a teljes kontroll illúzió, és mindig beférkőzik valami váratlan. Ha az ember az ajtót beszögelve próbálja kizárni a véletlent, a véletlen ledönti a falat. Ennyi erővel akár résnyire is hagyhatja már rögtön az elején. Azt a nyolcat választotta ki, aki a legjobban felkeltette a kíváncsiságát, és akik együtt egy dinamikus csoportot alkothatnak a végső cél érdekében.

Ketten közeledtek, míg ő próbálta kinyitni az első üveget, és a szíve azonnal megszaladt. Szeme sarkából meg tudta állapítani, hogy egy ősz pár tart felé, és egy kutya van velük. De baromira szorul ez a dugó! Még erősebben húzta. Küzdelme közepén valaki a vállára tette a kezét.

– Samuel Miller?

Samuel bólintott, és mosolyogni próbált, miközben továbbra is viaskodott azzal az átok dugóval. De honnan ez a feszültség? Azelőtt soha nem idegeskedett. Végre sikerült kinyitnia. Hál' istennek! A nő kivett egy pezsgőspoharat a kosárból, és tartotta, mire Samuel töltött, és üdvözölte őket.

– Hogyan lehetséges? – kérdezte Agnes ravasz-kás tekintettel.

Samuel túl ideges volt a rejtvényekhez. Miről beszél vajon?
– Mi hogyan lehetséges? – kérdezte óvatosan.

A nő rúzsozott ajka mosolyra görbült, oldalra biccentette a fejét, és válaszolt:

– Az ember megérkezik, felkészül a találkozásra azzal, aki megszervezte minden idők talán legsötétebb szakkörét: kopersókészítés. És mit kap, mielőtt még kezét foghatna az illetővel? Pezsgőt!

Szívélyes nevetésétől engedett Samuel feszültsége, majd elmosolyodott, amikor Agnes a következő pillanatban átölelte.

– Felteszem, kicsit cidrizik egy ilyen tanfolyam megtartása előtt, két hét bentlakás meg minden – mondta a nő. – De egyvalamiben biztos lehet: már ez a fogadtatás elég ahhoz, hogy az egész tanfolyammal elégedettek legyünk. Ugye, Tom?

A férje vidáman emelte meg a poharát. Még a kis fehér kutya is csóválta a farkát.

– Pacsi! – mondta Agnes, és feltartotta jobb tenyerét a tanfolyamvezető felé.

Samuel még életében nem adott pacsit senkinek. Tévében látott ilyet, és fogalma sem volt, hogyan kell.

– A könyökét nézze! – mondta Agnes. – Ne vegye le róla a szemét, akkor látja, hogyan mozog a karja, és a keze pontosan célba talál. Azoktól a gyerekektől tanultam, akik néha a kutyánkra vigyáznak – mondta nevetve.

A csattanás tökéletesre sikerült. Felszabadító volt. Samuel idegessége elillant.

Samuel próbálta kielemezni az előtte álló személyt. Tudta, hogy Agnes elmúlt hetven, de mintha sem az idő, sem a társasági normák nem tudták volna kikezdeni. Még ha figyelemmel kísérte is a korszellemet és hasonlókat (erről Samuel meg volt győződve), mintha nem hagyta volna, hogy különösebben hassanak rá. Ezért tudott egy ismeretséget pacsival kezdeni. Pontosán tudta, hogy kedves tekintete nyugtatóan hat a másik félre. Egyszer csak volt egy közös élményük, és egy

hangyányit jobban elmélyült a kapcsolat, mint ha csak simán kezet fogtak volna.

Samuelnek azonnal kedvére volt a nő. Akárcsak a kutyája. Joviálisan szórakozott hatást keltett, mint egy fehér bundás, négy lábú bácsika. Tomot, a férjet nem tudta igazán hova tenni. Félénken állt valamivel a felesége mögött, és mosolyogva követte az eseményeket. Szemmel láthatóan jól érezte magát a háttérben, ugyanakkor nem tűnt papucsférjnek. Talán egyszerűen csak élvezte nézni extrovertált feleségét akció közben. Samuel nem hibáztatta. Agnest nehéz volt nem kedvelni színpompás ruhájával, hullámos, ezüst hajával, meleg mosolyával.

Samuel nem is látta a következő résztvevőt közeledni, egyszer csak ott termett, egy feketébe öltözött férfi feszes farmerben, szűk szabású Eton ingben és pamutzakóban.

– Lars Lood – mondta kurtán, és a kezét nyújtotta.

Mély hang, ösztövért testalkat. A markáns szemöldök alatt ülő zöld szempárnak mintha semmilyen részlet nem került volna el a figyelmét. Elsőként vette észre például a fiatal férfit, aki az imént szállt ki a taxiból egy picit arrébb, és most feléjük tartott.

– Ez alighanem Victor – mondta Samuel, és Agnes halkán fűttenetett.

– Úgy fest, mint egy békebeli filmsztár, nem?

Samuelnek a fiatal Marlon Brando jutott eszébe *A rakpartonból* vagy más filmklasszikusból. A fiatalember valami furcsa módon Agnesre is emlékeztetett. A tekintetében volt valami, amitől egyszerre tűnt fiatalnak és tapasztaltnak, mint aki ráklépésben élte az életét: nyolcvanöt évesen született, és azóta fiatalodik.

Amikor Victor is megkapta a pezsgőjét, befutott az ápolónő és a focista, Lisa és Omar. Mindkettőnek erős, lelkes kézfogása volt. Samuel csurig töltötte a poharukat. Kezdte igazán jó érzés átjárni.

* * *

Gottfrid gyors pillantást vetett az órára, és ráfordult a rakpartra. Most azonnal helyet kell keresnie. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor a közelben megpillantott egy hosszú távú parkolót. Jó, hogy most az egyszer szerencséje lehet.

Kiszállt az autóból, és miközben kiemelte a bőröndjét a csomagtartóból, koccintó emberek csoportját pillantotta meg. Biztos ők azok – gondolta. Elmebetegek. Ide utaztak, hogy elkészíthessék a saját koporsójukat. Nagy levegőt vett. Ez lesz hát a társasága egy hétre. Legalább. Saját koporsójának a pusztá gondolatától is kirázta a hideg. A legkevésbé sem akart a halállal foglalkozni, de most már ez van.

Gottfrid azért jelentkezett a koporsókészítésre, mert azt a tanfolyamot, amire tavasszal menni akart – házfelújítás –, nem sokkal előtte lefűjták. Véletlenül meglátta a hirdetést, és arra gondolt, megkockáztatja, feladott egy jelentkezést. Csak tanul az ember valami kézművességet – gondolta. Így hát eljött. Csak most ébredt rá, valójában mennyire kellemetlen ez a kurzus. Készítsd el a saját koporsódat – ez olyan, mint egy tanfolyam vámpírok számára. Elhatározta, hogy elhessegeti ezeket a gondolatokat.

Inkább megnézte magát az autó ablakában, és próbálta eligazgatni a haját, hogy sűrűbbnek hasson. Elrendezte az inggallérját, fűjt egy kis Dolce & Gabbana Pour Homme-ot a csuklójára, lesimította a szemöldökét, és kacsintott a tükörképének. Ideje volt maga mögött hagyni az aggodalmat, szembenézni a kalanddal, ahogy a motivációs coach is mondta a munkahelyén. Azonkívül buborékot is osztogatnak a délelőtt közepén. Talán mégsem lesz annyira szörnyű. Elővette a mobilját, és írt egy sms-t Simonénak, míg másik kezével a gurulós bőröndöt húzta. Egy utolsó hazugság indulás előtt. *Mindjárt felszáll a gép, szívem. Máris hiányzol. Odafent gyakorlatilag nincs térerő, ne aggódj, ha egy ideig nem jelentkezem. Ha visszaérek, kezelésbe vesszük a telket. Szeretlek: Gottfrid.*

A lövensői rév készült kikötni, és Samuel mondta, hogy aki-
nek kell bármi a boltból, az vegye meg most. A szigeten nincs
vásárlásra lehetőség. Omar dűnnyögött valamit a tubákról,
Lars a cigarettáról, és elsiettek. Pont beértek a boltba, amikor
egy piros BMW befordult a háznál a sarkon, és bemutatott egy
párhuzamos parkolást, tökéletesen időzített fékezéssel. Min-
den szem Charlie-ra szegeződött, amikor kinyitotta a kocs
ajtáját.

– Üdvözlök, mindenkit! Bocs, hogy késtem, de örülök,
hogy a kompot még elkaptam!

Valami, ami eltereli a figyelmet. Yvonne pont ezt kérte a felsőbb hatalmaktól, és felbukkant a piros sportautó. Amikor minden tekintet a kocsira fordult, ő szapora léptekkel a part széléhez futott, és beugrott a rév oldalához rögzített mentőcsónakba. Bebújt a ponyva alá, és teljesen mozdulatlanul feküdt. Aggódva várta, hogy elkiáltssa magát valaki, aki meglátta, de a kiáltás elmaradt. Úgy tűnt, megúsza. Rögtön utána más miatt kezdett nyugtalankodni. Hozott mindent, ami kell? Belepillantott a hátizsákba, és... igen, ott heverték a gyógyszerek.

Még a fémből készült zseblámpa is ott volt, amivel kupán verte őt, amíg aludt. Egyetlen suhintás, és az alvó férfiből eszméletlen férfi lett. A homlokán lecsorgó vörös vércsermelyek az afrikai országoknak az iskolai atlaszból ismert határait emlékeztették. Amiket fehér emberek rajzoltak, felosztva egymás között a hatalmas kontinenst.

Utána összekötözte a férfi kezét a háta mögött, és a lábát körbetekerte hosszabbítókkal.

A férfi az első perctől fogva a markában tartotta őt. Először azért, mert Yvonne szerelmes volt, később azért, mert halálosan félt. Nem a verés volt a legrosszabb, hanem az állandó félelem valami még rosszabbtól. De most már betelt a pohár.

Az utóbbi években a férfi „mellékállásban” megőrzött ezt-azt különböző simlis alakoknak. Néha ékszer, néha szín-

aranyat. Yvonne ezúttal egy kartondobozba botlott a nagy gardróbjuk legmélyén. Legfelül egy pokróc volt, de alatta gépfegyvereket és kézigránátokat talált.

Az egy dolog, hogy tönkretette az életét, de ez...? Egy doboznyi tárgy, amiknek az egyetlen céljuk, hogy megsebezzenek és megöljenek másokat.

Valami a helyére kattant Yvonne-ban, ahogy nézte a hűvös fémet. Tudta, hogy a továbbiakban nem lehet a férfi életének a része. Kerül, amibe kerül.

Félve, hogy felébreszti, fél szemét az ágyon tartva, ahol feküdt, elment a gyógyszeres fiókhoz, és elkezdett belőle átpakolni a nagy nadrágszebeibe. A pszichiátriai gyógyszerek nélkül bele is örülne az elvonási tünetekbe. Gyorsan rájött, hogy bármilyen nagyok is a zsebei, nem fér el bennük minden, így hozta a Fjällräven hátizsákját. A lehető legtöbbet akarta magával vinni. Miután kiürítette a gyógyszeres fiókot, és éppen csukta volna be a táskáját, ráeszmélt, hogy az orvosságokkal együtt mást is bepakolt.

– Ez meg mi? – motyogta meglepetten.

Valahol a fiókban heverhetett a legalább fél tucat átlátszó kis tasak, bennük fehér porral. Amikor Yvonne kiürítette a fiókot, azok is bekerültek a táskába. Kiborította a hátizsák tartalmát a padlóra, kiszedegette a fehér poros tasakokat, majd mindent visszarámolt.

Ezért leültethetik – gondolta.

A konyhapulton hevert egy pár sárga mosogatókesztyű. Az egyiket felvette, és letörölgette az ujjlenyomatait a zacskókról. Utána odament eszméletlen élettársához, és az ujjbegyeihez nyomta a zacskókat. Végül visszatette őket a helyükre, majd betolta a fiókot.

Miután végzett, az ágy mellől, a férfi csukott szemét nézve hívta a rendőrséget. Elváltoztatott hangon elmondta, mit találnak a lakásban. Utána összeszedett minden készpénzt, amit csak talált, eltette az útlevelét, és lelépett.

Yvonne éppen kezdett lenyugodni, ahogy a ponyva alatt feküdt a mentőcsónakban, amikor rendőrségi sziréna hangja hasított a levegőbe. Ösztönösen a fenékhez simul, és érezte, ahogy a szíve nyargalni kezd.

* * *

Charlie feltételezte, hogy a rendőrök őt keresik. Lényegében beintett a sebességkorlátozó tábláknak. Azonkívül semmit nem tudott a BMW-ről, amit kölcsönkapott. Lopott? Köröztek? Nem gondolta, de ezeknél az embereknél soha nem lehet tudni. Csak annyit tudott, hogy a rakparti parkolóban kell hagynia nyitva, kulccsal az ülés alatt.

Aggodalma azonban alaptalannak bizonyult, mert a rendőröket a legcsekélyebb mértékben sem érdekelte sem a kocsija, sem az, hogy mennyire nyomta tövig a gázpedált.

– Egy harmincas, szőke nőt keresünk, a kikötő felé látták futni. Feltehetően hátizsákkal. Láta őt bárki? – kérdezte az egyik rendőr.

– Veszélyes az illető? – kérdezte Charlie.

– Nem tudjuk, de beszélni szeretnénk vele – mondta a rendőr, miközben tekintete Charlie szeméről a mellére siklott. Némi erőfeszítéssel megint felnézett. – Rendben, ha látják, értesítsék a rendőrséget – mondta végül, és Charlie-ra kacsintva visszaült a rendőrautóba.

Lars, aki Omarral együtt csatlakozott a többiekhez, történetesen mindent látott a bolt ablakán át: egy fiatal nő futott hátizsákkal a hátán, beugrott a mentőcsónakba, és elbújt a ponyva alá. Még azt is észrevette, hogy a rendőr rákacsintott Charlie-ra, akinek a melle megbabonázta.

Seggfej! – gondolta. Ráadásul rendőr. Az ilyenek rombolják a férfúi nem jó hírét. A nő a mentőcsónakban ártalmatlannak és halálosan rémültnek tűnt. Soha az életben nem leplezné le őt egy ilyen tirpáknak.

A csoport segítette felhordani az élelmiszereket és egyebet, amiket Samuel hozott, és a fedélzeten a tanfolyamvezető megint érezte a megmagyarázhatatlan idegességet. Vagy talán megmagyarázhatatlan éppen nem volt. Figyelembe véve, mi forgott kockán.

Agnés jelenléte korábban már megnyugtatta egyszer, így gyorsan felé kukkantott, és egy kedves pillantás lett a jutalma. Azonnal valamivel jobban érezte magát. Így hát megköszönte a torkát, és azt mondta:

– Isten hozta önöket a fedélzeten! Keressenek maguknak ülőhelyet, helyezték magukat kényelembe! Bő két óra múlva megérkezünk Lövensőre.

* * *

Yvonne pontosan tudta, hogy egy csónakban fekvé suhan előre, de lebegő palotának érezte. Idegei lenyugtatására több tablettát tömött magába, mint valaha, és a világ imbolygott. Mint a hullámvasút egy lassított felvételen.

Megint eszébe jutott a suhintás a zseblámpával, és a férfi homlokán csörgedező vér. Kínosan egyszerű volt megtenni. Pedig milyen sokáig a férfi markában volt! Ezt meg kell jegyezni a jövőre nézve – gondolta. Sok minden, amit lehetetlennek hiszünk, valójában roppant könnyű, csak kicsit ki kell lépni a keretek közül, megtenni az elképzelhetlent. Leütni alvás közben, aztán felhívni a rendőrséget, és lesitteltetni fegyver- és kábítószer-birtoklásért. Szemérmetlenül egyszerű, ha az ember belegondol. Egészen biztosan legalább három év jár már csak azért, amit a fegyveres dobozban találnak, és akkor a kábítószerrel még nem is számolt. És ha beköpi azokat, akik számára a holmit őrizte, azzal csak ront a helyzetén.

Yvonne mosolygott magában. Végre szabad volt.

– Igazság szerint én először félreértettem a tanfolyam célját – mondta Agnes az ismerkedő csevegés során. – Korsókészítésnek olvastam, és nagyon meglepett, amikor kiderült, hogy koporsókészítésre jelentkeztünk. – Nevetve ölbe vette a kutyáját. – Soha nem vághattam fel a jó szememmel, de most már, azt hiszem, ideje olvasószemüveget beszereznem.

– Viccel? – kérdezte Victor, de Agnes széttárta a karját.

– Nem, komoly...

A férje, Tom bólintva megerősítette az állítást, és elmondta, hogy először haboztak, eljőjenek-e, de aztán Agnes úgy volt vele, á, korsó, koporsó, mindegy, és nem vonták vissza a jelentkezést.

Victor úgy nézett Agnesre, mint aki új bálványt talált magának.

– Meséljen Lövensőről, Samuel – kérte Charlie, és Samuel készségesen állt a szolgálatára.

A sziget jóval zöldebb a környék többi szigeténél, és pont a sűrű növényzet miatt tűnik Lövenső nagyobbak a valós méreténél. A termékenység okát egyszer egy geológus elmagyarázta neki, de nem értett belőle semmit. Valahogy a víz alatti áramlatokhoz és a hőmérsékletéhez van köze.

– Laknak a szigeten? – kérdezte Gottfrid, és meghúzkodta zakója kicsit redőződő hajtókáját.

– Nem, csak mi leszünk.

– És mi mást lehet ott csinálni, mármint koporsókészítésen kívül?

Lehet persze fürödni. Sétálni az erdőben, szaunázni, bűvárkodni, műugrani picit tornyokról, aki akarja, még az analóg fényképezést is kipróbálhatja, van használható sötétkamra.

– Akkor tudok valakit, akit megvettek – mondta Lisa, és oldalba taszajtotta a párját. – Omar imád fotózni, és nagyon jól is megy neki!

– Á, csak egy kis hobbi – tiltakozott Omar zavartan.

– Ne csináld, baromi ügyes vagy!

Omar mintha kissé feszengett volna a dicsérettől.

– Vannak fényképezőgépek, van film – mondta Samuel.

– Nem korszerű cuccok, de jó minőségűek. És van egy szövőszobánk...

– Szövőszoba? – Agnes pipiskedett. – Imádom szőni! Akkor muszáj lesz készítenem egy szőnyeget a koporsó aljára. A gondolatát sem tudom elviselni annak, hogy a hátam és a seggem örökkön-örökké a fához tapadjon.

Victor megkérdezte, hogy vásárolhatna-e tőle ő is egy szőnyeget. Agnes rászzegezte ravaszkas tekintetét.

– Vásárolni? Valami szövőprostinak néz, vagy mi?

Victor nyelt egyet, és egy pillanatra teljesen elsápadt. Kérlelőn a többiekre nézett. Miről beszél vajon Agnes? Semmilyen segítséget nem kapott, csak várták némán, hogyan reagál.

– Nem, szóval csak... – dadogta, de ekkor Agnes mosolyogva vállon veregette.

– Bocsánat, nem akartam megijeszteni. Csak ugrattam kicsit.

– Még szerencse – mondta Victor megkönnyebbülve.

– De egyvalamiben nem viccelek – mondta Agnes komolyan. – Pénzt nem fogadok el. Vagy kap egy szőnyeget ingyen, vagy nincs szőnyeg.

Nyújtotta a jobb kezét.

– Akkor köszönettel elfogadnék egy szőnyeget – felelte Victor, és kezet fogott vele.

Yvonne óvatosan félrehúzta a kék ponyvát, és kikukkantott a csillogó tengerre. A tabletták okozta mámor és a szabadság-érzés együtt mindent zenévé alakított az érzékei számára. Mintha a szél, a madarak és az égbolt Lou Reed *Perfect Day* című dalának saját változatát adták volna elő, Yvonne minden egyes hangot simogatásnak élt meg.

Amikor elfordította a fejét, látta, hogy a komp kikötött, és a társaság leszállt a hajóról. A mentőcsónak peremének takarásában meg tudta őket figyelni a lelepleződés kockázata nélkül. A rövid, deres haját oldalt elválasztva viselő, elegáns, idősebb férfi mutogatott és magyarázott, hova kell lerakni a táskákat és ládákat. Yvonne gyógyszer hatása alatt álló szemében a férfi karmesterré változott, akinek a mozdulatai tökéletesen illettek a „zenéhez”.

Yvonne lassan kimászott a mentőcsónakból, bedugta a lábát a vízbe, és megdermedt, amikor a lábujja megtörte a hideg víztükröt. Egyre mélyebbre dugta a lábát, és zsupsz, már el is merült.

Lassan süllyedt a fenék felé. A vízen át látta a napsugarakat, ahogy a feje fölötti álombéli mozivásznon játszanak. Egyáltalán nem félt, ahogy merült egyre mélyebbre. Egy emlék felélesztette az úszóreflexeket, és eszébe jutott az ezer hossz, amit gyorsúszásban tett meg az apja medencéjében, míg az apja a széléről biztatta. A teste mintha magától úszott volna a felszín felé. A *Perfect Day* továbbra is szólt, bár itt, a víz alatt más-képpen. Tompán, elfojtva. A hangok csak azután tértek visz-

sza teljes pompájukban, amikor Yvonne áttörte a felszínt, és beszívta a tiszta és törékeny életöröm ízével átítatott levegőt.

Élvezettel tempózott néhányat, majd visszabukott a mélység felé, mint egy sellő, aki búcsúzásképpen még egyet merül, mielőtt kimegy a szárazföldre, lábat növeszt, és emberré válik. Hogy a gyógyszeres hátizsák továbbra is a mentőcsónak ponyvája alatt lapul, éppoly kevésbé aggasztotta, mint hogy majd elmegy a nap. Yvonne e pillanatban a saját édenkertjében volt. Semmi másnak nem volt jelentősége. Eggyé vált a szabadsággal.

Könnyed lábakon mászott ki a parti sziklákra, talált egy napmeleg követ, amin elnyújtózva megszárttathatta a ruháját és a testét a langyos széllel. Így kell élni – gondolta, lehunyta a szemét, és elaludt.

A bőröndöket és a ládákat feltornyozták két háromkerekű, platós robogóra, amik egy bádogtető alatt parkoltak a kis kikötő közelében. Samuel Miller ráült az egyikre, és megkérdezte, ki akar vele előremenni. Két másodperc sem telt el, és Charlie felpattant a másik robogóra.

– Negyedóra alatt elérnek a villához – mondta Samuel a többieknek, berúgta a motort, és Charlie-val a nyomában gurulni kezdett. – Csak kövessék az utat!

A csapat gyorsan megállapította, hogy Samuel nem túlzott, amikor a zöld szigetről beszélt. Szinte dél-európai növényzet szegélyezte a földutat, amin gyalogoltak. Victor el volt ragadtatva, zöld kápolnának nevezte.

– És én minden osztálykirándulásról lógtam, mert nem szerettem az erdőt – mondta, ahogy szétnézett. – Kezdem bánni.

Omar nézte a kis fehér, bolyhos kutyát, ami a társaság mögött póráz nélkül sétálva barátságos, kissé meglepett arcot vágott. A külseje átmenetet képzett egy kíváncsi kutyakölyök és egy nagyon pici öregúr között. Omar leguggolt, megpaskolta a kutya fejét, felvett egy botot, és eldobta neki.

A kutya egyáltalán nem reagált. Végigmérte Omart, a tekintetével azt kérdezte, „miért?“, és elkezdett inkább egy virágot szaglászni.

– Ne vegye rossz néven, hogy nem szalad a botért! – mondta Agnes, majd suttogóra fogta. – Magunk közt szólva, Pamacs szerintem nem is tudja magáról, hogy kutya. Ha valaki meg-

kérdzné tőle, micsoda, alighanem egy bárány és egy M&M's csokigolyó keresztezésére tippelne.

Éppen mentek volna tovább, amikor Pamacs panaszosan felnyűszített, és a négy lábú kis vattapamacs kérlelően nézett Agnesre és Tomra.

– Mit szeretne? – kérdezte Lisa.

– Előveszed? – kérdezte Agnes Tomot, aki azonnal kinyitotta a hátizsákját. – Ismeretlen helyen néha azt kéri, hogy csatoljuk pórázra. Így érzi magát biztonságban.

– Nem tud kötetlenül kikapcsolódni – mondta Tom kacsinva.

Lisa váltott egy pillantást Omarral, és nem tudta eldönteni, mi furcsább: hogy a kutya híján van minden vadászösztönnek, vagy hogy szereti, ha megkötik. Aranyosnak mindenestre aranyos volt.

* * *

– Ezt a kéglit! – kiáltott fel Charlie lenyűgözve, és befékezett Samuel mögött. – Nagyjából egy öreg turistaszállóra számítottam.

Samuel villának nevezte a sárga épületet, de senki nem tiltakozott volna, ha kastélyt mond.

– Juj, de szép virágok! – mondta Charlie, miközben végignézett a színes virágágyásokon a ház előtt és végig a gyalogút mentén.

Charlie-t meglepte a saját megjegyzése. Ismerősen csengett, de a saját szájából eddig még nem hallotta. A felsős osztályfőnöke mondott folyton ilyeneket, és ő mindig hallatlanul öregasszonyosnak tartotta. Juj, de szép virágok! És most ő is kimondta. Nem csak kimondta, érezte is a mellkasában. Alighanem ezt érezte a tanárnő is.

– A rózsákat, amiket itt lát, a szülői házból hoztam el, tehát nem mai csirkék – mondta Samuel.

– Ez a magágé? A maga tulajdona ez az egész? – kérdezte Charlie széles karmozdulattal.

Samuelnek feleletképpen moccant a feje, csak bólintásnak lehetett értelmezni.

– Várjon csak, az egész sziget a magáé?

Samuel mindig önhitt dolognak érezte a vagyonáról beszélni, de egy kurta igennel felelt. Charlie érzékelte a zavarát, és egy láda pezsgő a csomagok között segített neki témát váltani.

– Aha, hogy van még tartalék – mondta. – Mit szólna, ha meginnánk itt is egy pohárral? Egy koccintás a csapattal a villa előtt. Elvégre péntek van, meg minden.

– Kitűnő ötlet – mondta Samuel, és megkérte Charlie-t, hogy készítsen elő mindent, amíg ő behordja a poggyászt.

Nem Charlie volt az egyetlen, akit lenyűgözött a látvány. Minden résztvevőből kiszökött egy sóhaj, amikor kiértek az erdőből, és ott tornyosult előttük az épület.

– Ezt nevezem nyári tábornak! – mondta Victor, és halkan füttyentett.

Larsot egy tetthelyre emlékeztette valami régi Agatha Christie-filmből. A villa előtt gyep terület el tucatnyi alacsony alma- és körtefával, és két robotfűnyíró szalamoszott a fatörzsek között.

A főépület mellett néhány további épület látszott: faskamra, szerszamos fészker, garázs mezőgazdasági gépeknek és egy csűr, amit asztalosműhelynek hívtak, mivel átépítették pont azért, hogy asztalosmunkát lehessen benne végezni. Sűrű sövény és virágágyások foglalták keretbe a birtokot, határt alkotva az erdővel.

Samuel Miller megemelte a pezsgőspoharát.

– A villa az évek során volt már minden, rehabilitációs otthon kiégett városatyák számára, a német mezőgazdasági minisztérium oktatóközpontja, de egy biztos, koporsókészítő szakkör most van itt először. – Elhallgatott, mosolygott, folytatta: – Azt gondolhatnánk, nincs lehangolóbb annál, mint elkészíteni a saját koporsónkat, de ennek épp az ellenkezője igaz. A kalapácsütések óhatatlanul arra inspirálják az embert, hogy tegye meg, amit a szíve mélyén szeretne, mielőtt túl késő. Kihaszni az életet, mielőtt véget ér, erről szól a koporsókészítés. Isten hozta önöket, igyunk a villára, Lövensöre és természetesen: magunkra!